

פרק החליל

מתנתיון:

החליל פעמים שמחללים בו חמשה ימים בחג הסוכות, ופעמים ששה ימים.

וזהו החליל של בית השואבה, שאינו דוחה לא את השבת, ולא את יום טוב, כיון שהחליל שמחללים בו אינו מכלל עבודה אלא הוא לשמחת בית השואבה, שאינה שירה על הקרבן.

ולכן, אם חל יום טוב הראשון ביום חול, מחללים בו רק חמשה ימים, כי אין מחללים בו לא ביום טוב ולא בשבת חול המועד.

ואם חל יום טוב בשבת, מחללים בו ששה ימים.

גמרא:

איתמר, רב יהודה רב עינא נחלקו בגירסת ג-ב המשנה, בענין שמחת בית השואבה:

חד תני: שמחת בית השואבה.

וחד תני: שמחת בית החשובה.

אמר מר זוטרא: מאן דתני "שואבה" לא משתבש, וגם מאן דתני "חשובה" לא משתבש.

מאן דתני "שואבה" לא משתבש — דכתיב [ישעיהו יב] "ושאבתם מים בששון". ועל שם שאיבת המים נקראת השמחה.

ומאן דתני "חשובה" לא משתבש — דאמר

דתניא: כלי שיש מעליו מסננת, והיין נתון במסננת, ומסתנן אל תוך הכלי — יש בו משום חשש "גילוי", ביין שנמצא בכלי, כי שמא יש בו עתה ארס נחש, היות והניח את המשקה שבכלי מגולה, בלי לשמור עליו.

אמר רבי נחמיה: אימתי יש לחוש לארס הנחש — בזמן שהכלי התחתונה מגולה.

אבל בזמן שהתחתונה מכוסה, אף על פי שהעליונה מגולה — אין בה משום גילוי.

מפני שארס נחש דומה לספוג, צף ועומד במקומו, ולכן הוא אינו עובר דרך המסננת. אבל חכמים חששו שיתערב הארס במים ואז הוא עובר דרך המסננת אל הכלי שתחתיו.

ומשנינן: אפילו תימא שמשנתנו גם לפי רבי נחמיה היא. כי אימר דאמר רבי נחמיה שאין במשקה המסונן איסור לשותו משום גילוי, לשתייה להדיוט.

אבל להביא משקה שהיה מעורב בו ארס, למרות שסיננו אותו, לגבוה — מי אמר?!

וכי לית ליה לרבי נחמיה, האם לא סובר רבי נחמיה את הפסול האמור בכתוב [מלאכי א] "הקריבתו נא לפחתך, הירצך או הישא פניך, אמר ה' צבאות!", שמכאן למדנו שאין להביא לגבוה דבר שאינו נאה להביאו לאדם מכובד! ומשקה מסונן מארס אין מביאים לאדם מכובד, וכל שכן לגבוה.

הדרן עלך לולב וערבה